

Sygn. akt: I C 559/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Małgorzata Joanna Kisiel
Protokolant:	sekretarka Ewelina Wasilewska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki H. S. kwotę 5.100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.10.2019 roku do dnia zapłaty.

II.

Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki H. S. kwotę 2.606,00 zł (dwa tysiące sześćset sześć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.851,00 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt jeden złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w A.) kwotę 542,98 zł (pięćset czterdzieści dwa złote 98/100) tytułem brakujących kosztów opinii biegłych sądowych.

sędzia Małgorzata Joanna Kisiel

Sygn. akt I C 559/18

UZASADNIENIE

Powódka H. S. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5.100 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 22.06.2018 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.08.2018

r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ze stanowiska powódki wynikało, iż w dniu 22.06.2018 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego powódka doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy z raną okolicy potylicznej, wstrząśnienia mózgu, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, silnego urazu psychicznego. Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie, stąd odpowiedzialność za skutki zdarzenia przejęła strona pozwana. Z miejsca zdarzenia powódka została przetransportowana do szpitala w A., gdzie udzielono jej porady lekarskiej, wykonano badanie fizykalne oraz niezbędne badania diagnostyczne. Powódka została przyjęta na Oddział (...) Ogólnej, gdzie przebywała do dnia 26.06.2018 r. Następnie wypisano powódkę z zaleceniami podjęcia dalszego leczenia w poradni chirurgicznej oraz neurologicznej. Ponadto zalecono zachowanie spoczynkowego trybu życia, szczególnie w czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim, zażywanie leków przeciwbólowych, utrzymywanie kołnierza ortopedycznego. Obecnie powódka jest w trakcie procesu leczenia specjalistycznego. Powódka odczuwała dolegliwości bólowe wraz z ograniczeniem ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa oraz bóle i zawroty głowy. Stąd powódka do dnia dzisiejszego nie powróciła do pełnej sprawności psychofizycznej. W dalszym ciągu, z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe, doraźnie utrzymuje kołnierz ortopedyczny. Zmuszona jest również do zażywania środków przeciwbólowych, które negatywnie wpływają na jej ogólną kondycję psychofizyczną. Pismem z dnia 06.08.2018 r. pełnomocnik powódki zgłosił pozwanemu szkodę. Decyzją z dnia 13.08.2018 r. pozwany przyznał powódce kwotę 900,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem powódki, wypłacona przez pozwanego kwota z tytułu zadośćuczynienia jest znacząco zaniżona i pozostaje zupełnie nieadekwatna do krzywdy przez nią doznanej.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych, z wyodrębnieniem kosztów zastępstwa procesowego, bowiem z kompleksowej opinii wydanej w dniu 13.08.2018 r. wynika, iż powódka wskutek przedmiotowego zdarzenia doznała jedynie 1% uszczerbku na zdrowiu, stąd w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce kwotę 900,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Zatem żądana przez powódkę dodatkowa kwota 5.100,00 zł jest wygórowana oraz nieadekwatna do stopnia doznanych przez nią obrażeń i cierpień. Ponadto pozwany podniósł, iż odsetki od żądanej kwoty winnym zostać zasądzone, co najwyżej od daty wyrokowania.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 22.06.2018 r. w miejscowości A., sprawca zdarzenia – F. O., kierujący pojazdem marki O. o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. o nr rej. (...), którego pasażerką była powódka H. S. (okoliczność bezsporna).

Na skutek powyższego zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo-mózgowego ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczony głowy w okolicy potylicznej, urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego. Ranę głowy zszyto. Powódka przebywała na Oddziale (...) Ogólnej w dniach 22.06.-26.06.2018 r. Po wyjściu ze szpitala powódkę zabezpieczono miękkim kołnierzem ortopedycznym. W dniu 29.06.2018 r. powódka po raz drugi trafiła na (...) szpitala w A. wskutek bólów i zawrotów głowy. Następnie kontynuowała leczenie w warunkach ambulatoryjnych. Zażywała leki przeciwbólowe i korzystała z rehabilitacji w okresie od 24.09.2018 r. do 05.10.2018 r. z rozpoznaniem: zespół bólowy korzeniowy lewostronny kręgosłupa C. W dniu 20.08.2018 r. powódka zgłosiła się do Gabinetu Psychoterapeutycznego celem wsparcia i pomocy psychologicznej po doznanych urazie głowy w wyniku przedmiotowego wypadku. Przebywała również na zwolnieniu lekarskim przez okres 30 dni (dowód: dokumentacja medyczna k. 20-31, 87-91 akt).

Wyrokiem nakazowym z dnia 20.07.2018 r. w sprawie o sygn. akt II W 275/18 Sąd Rejonowy w Augustowie uznał obwinionego F. O. o to, że w dniu 22.06.2018r. w miejscowości A., kierując na drodze K-16 w kierunku miejscowości S. samochodem marki O. o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności, nie zachowując niezbędnego odstępów od pojazdu poprzedzającego marki V. o nr rej. (...), którego kierujący oczekiwał na możliwość skrętu w lewo w ul. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł. Zaś na podstawie art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy (dowód: wyrok k. 13).

Bezsporne w sprawie było również, iż sprawca przedmiotowego zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową OC zawartą z pozwanym. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. przyznał i wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 900,00 zł (dowód: akta szkody k. 69).

Na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 22.06.2018 r., urazów doznanych przez powódkę w wyniku zdarzenia, przebiegu leczenia powódki, wpływu zdarzenia z dnia 22.06.2018 r. na życie i codzienne funkcjonowanie powódki, opieki sprawowanej po zdarzeniu z dnia 22.06.2018 r., Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków J. G. (siostry powódki) oraz M. S. (męża powódki).

Powyżsi świadkowie zeznali, iż powódka, jadąc z mężem na dworzec kolejowy, uległa wypadkowi. Miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Wskutek zdarzenia straciła przytomność. Miała rozbitą głowę, twarz we krwi. Tomograf wykazał wewnętrzne krwiaki, które miały się wchłonać. Powódka kilka dni przebywała w szpitalu na obserwacji. Uskarżała się na ból głowy i okolicy szyi kręgosłupa, nie mogła spać, miała koszmary senne. Zażywała leki przeciwbólowe. Kilka dni po wyjściu ze szpitala powódka dostała strasznego ataku bólu głowy i znów udała się do szpitala, gdzie podano jej leki i kroplówkę, następnie wypisano do domu. Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny i korzystała z rehabilitacji – jeden turnus 10-cio dniowy. Powódka martwiła się o pracę, że nie mogła jej wykonywać, bo przebywała na zwolnieniu lekarskim. Powódka do końca nie była samodzielna. Nie mogła się schylać, od razu traciła równowagę i się przewracała, nie mogła również nic dźwigać. Odczuwała również lęk przed jazdą samochodem. Obecnie jeździ samochodem, jeżeli ktoś siedzi obok. Próbuje jeździć sama. Powódka korzystała z pomocy psychologa. Obecnie odczuwa bóle głowy i kręgosłupa, zażywa leki przeciwbólowe. Bóle nasilają się przy zmianie pogody. Przed wypadkiem powódka nie odczuwała żadnego bólu, była osobą zdrową i aktywną fizycznie. Powódka nadal leczy się w poradni neurologicznej i ma problemy ze snem. Jest drażliwa i wystraszona (dowód: zeznania świadków k. 92v-94 akt).

Sąd uznał zeznania powyższych świadków za wiarygodne, jako spójne i logiczne, korespondujące ze sobą oraz pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, w tym opiniami biegłych sądowych.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii R. Z., dopuszczonej przez Sąd w toku postępowania sądowego, wynika, iż w wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała urazu czaszkowo-mózgowego ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczonej okolicy potylicznej oraz urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego. Mechanizm powstania obrażeń to bezpośrednie uderzenie głową o elementy stałe samochodu oraz spowodowanie nadmiernej ruchomości kręgosłupa szyjnego u osoby w zapiętych pasach bezpieczeństwa, kiedy dochodzi do gwałtownego przyspieszenia. Uraz głowy spowodował ranę tłuczoną owłosionej skóry głowy w okolicy potylicznej, którą zaopatrzono chirurgicznie, po ok. 7 dniach zdjęto szwy – obecnie rana zagojona, blizna nieszpecąca. Biegły nie przyznał procentowego uszczerbku na zdrowiu. Rokowanie na przyszłość w aspekcie całkowitego wyleczenia powódki jest pozytywne. Powódka wymagała w początkowym okresie pomocy osoby drugiej w niektórych czynnościach codziennych przez okres 10 dni w ilości 4 godzin dziennie. Wówczas ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, zawroty głowy, krwiak okolicy potylicznej, szwy w zakresie rany tłuczonej głowy umożliwiały pochylanie się powódki, co ograniczało jej możliwość wykonywania większości prac codziennych. W okresie późniejszym wymagała pomocy przez 1 godzinę (dowód: opinia k. 100-105 akt).

Tymczasem biegła sądowa z zakresu psychologii klinicznej A. C., w sporządzonej opinii psychologicznej wskazała, iż nie ma podstaw by przypuszczać, że przedmiotowy wypadek i wywołane przez niego konsekwencje zdrowotne mógł spowodować trwały lub okresowy uszczerbek na zdrowiu psychicznym. Nie ma przesłanek by przypuszczać, że nasilenie objawów występujących u powódki (trwająca ok. dwa miesiące po wypadku apatia i wycofanie, występujące od wypadku do nadal: lęk przed jazdą autem i ponownym zdarzeniem drogowym, strach przed ponownym wypadkiem, zakłócenia snu, zwiększona emocjonalność, płaczliwość, nerwowość, nadwrażliwość na dźwięk) spowodowały trwały lub okresowy uszczerbek na zdrowiu psychicznym. Powódka po wypadku nie korzystała z pomocy psychiatry. Jeden raz była na wizycie u psychologa. Stosowała i okresowo nadal stosuje jedynie leki ziołowe poprawiające jakość snu i łagodzące bóle głowy (dowód: opinia k. 120-128 akt).

W ocenie Sądu, przedmiotowe opinie biegłych sądowych są wyczerpujące, spójne i zupełne, sporządzone po badaniu powódki przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę, które nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania, stąd też Sąd obdarzył je walorem wiarygodności i podzielił wnioski w nich zawarte.

Na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 22.06.2018 r., urazów doznanych przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 22.06.2018 r., przebiegu leczenia powódki, stopnia i natężenia cierpień doznanych przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 22.06.2018 r.,

wpływu przedmiotowego zdarzenia na życie i codzienne funkcjonowanie powódki, opieki sprawowanej nad powódką po zdarzeniu z dnia 22.06.2018 r., Sąd na podstawie art. 299 kpc w zw. z art. 302 kpc, dopuścił dowód z przesłuchania powódki w charakterze strony.

Z zeznań powódki wynikało, iż dnia 22.06.2018 r., gdy mąż odwoził ją na pociąg do K. do córki, uległa wypadkowi. Miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Nie pamięta uderzenia, była w szoku. W szpitalu wykonano badania i rozpoznano krwiak w głowie, zszyto ranę i pozostawiono powódkę na obserwacji przez 4 dni z uwagi na wstrząśnienie mózgu. Powódka uskarżała się na złe samopoczucie, zawroty głowy. Lekarz kazał odpoczywać i chodzić w kołnierzu ortopedycznym. Kołnierz nosiła około miesiąc po wypadku. Po wyjściu ze szpitala powódce pomagała teściowa w codziennych obowiązkach domowych. Po tygodniu powódka nadal miała lekkie zawroty głowy, bóle głowy i problem z zaśnięciem. Trafiła ponownie do (...) w A., gdzie przebywała przez kilka godzin. Po przedmiotowym zdarzeniu powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez ok. miesiąca i kilka dni. Zżywała leki przeciwbólowe, na rozszerzenie naczyń mózgowych, od zawrotów głowy. Nadal odczuwa lęk przed jazdą samochodem. Powódka musiała pokonać lęk przed prowadzeniem samodzielnie samochodu, a jako pasażerka również bała się jeździć. Korzystała z pomocy psychologa. Obecnie również odczuwa bóle i zawroty głowy, ma problemy ze snem. Przyjmuje leki przeciwbólowe raz lub dwa razy w tygodniu oraz sporadycznie leki ziołowe nasenne. Po wypadku stała się osobą bardziej drażliwą, płacziwą. Powódka zeznała, iż dostała 300 zł z ubezpieczenia z pracy (dowód: zeznania k. 149v-150 akt).

Sąd obdarzył zeznania powódki walorem wiarygodności, jako spójne, logiczne i korespondujące z zeznaniami świadków, powyżej opisanymi, jak również z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

W myśl art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc, stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyr. SN z 28.9.2001 r., III CKN 427/00, niepubl.). Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanej krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego, stopnia jego winy itp.

W myśl art. 322 kpc, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Powyższy przepis umożliwia sądowi (tzw. ius moderandi) tj. uwzględnienie żądania pozwu, chociaż żądana przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż powódka wskutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 22.06.2018 r. doznała urazu czaszkowo-mózgowego ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczonoj głowy okolicy potylicznej oraz urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego. Uraz głowy spowodował u powódki ranę tłuczonoj owłosionej skóry głowy w okolicy potylicznej, którą zaopatrzone chirurgicznie. Obecnie blizna jest zagojona i nieszpęcająca. Nota bene dolegliwości spowodowane tymi obrażeniami były przemijające, stąd skutki przedmiotowego zdarzenia nie dały podstaw do przyznania powódce trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Podkreślić należy, iż brak jest racjonalnych podstaw, aby kwestionować ustalenia biegłego sądowego z zakresu neurologii dokonane

w niniejszej sprawie, zważywszy na fachową i specjalistyczną wiedzę, którą legitymuje się biegły. Nadto stan faktyczny przedstawiony przez powódkę ma swoje odzwierciedlenie w złożonej dokumentacji medycznej. Tym niemniej wskutek przedmiotowego zdarzenia, niewątpliwie powódka doznała dolegliwości bólowych, ponadto aktywność powódki przez pewien czas została ograniczona, szczególnie w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim, wymagała ona przez ten okres pomocy osób trzecich w niektórych czynnościach życia codziennego, wystąpiły również problemy ze snem i koncentracją, w tym na skutek zaistniałego wypadku i odczuć bólowych, co również w połączeniu z aktywnością codzienną stanowiło dolegliwość dnia codziennego. Nie można tracić również z pola widzenia faktu, iż powódka obecnie uskarża się na sporadyczne bóle i zawroty głowy oraz problemy ze snem, które niewątpliwie pozostają w związku przyczynowo skutkowym z zaistniałym wypadkiem drogowym. Niewątpliwie również przedmiotowy wypadek komunikacyjny był czynnikiem stresującym, niekorzystnie wpływającym na stan psychiczny powódki, która skorzystała z pomocy psychologa. U powódki wystąpiła trwająca około dwa miesiące po wypadku apatia i wycofanie, lęk przed jazdą samochodem i ponownym zdarzeniem drogowym, zakłócenia snu, zwiększona emocjonalność, płaczliwość, nerwowość, nadwrażliwość na dźwięk. Tego typu wnioski można wysnuć z opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii klinicznej, szeroko powyżej opisanej, którą Sąd w pełni podziela. Pomimo, iż biegła nie stwierdziła trwałego lub okresowego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powódki, Sąd doszedł do przekonania, iż przedmiotowe zdarzenie było czynnikiem stresującym i wywarło negatywny wpływ na funkcjonowanie psychiczne powódki, uniemożliwiającym czasowo normalną egzystencję.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia, Sąd uznał, jako usprawiedliwione, zważywszy na odniesione obrażenia ciała, doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Żądana przez stronę powodową kwota z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 5.100,00 zł ponad dotychczas przyznane przez pozwanego zadośćuczynienie (łącznie 6.000,00 zł), będzie adekwatna do odniesionej przez nią krzywdy i zrekompensuje cierpienia z jakimi się zmagала. Przy ustaleniu wysokości zasądzonej kwoty, Sąd miał na względzie kwotę dotychczas wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania przedsądowego w wysokości 900,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Podkreślić raz jeszcze należy, że zadaniem Sądu kwota 6.000,00 zł za doznaną przez powódkę krzywdę, przy jednoczesnej konstatacji, iż powódka przed wypadkiem nie odczuwała dolegliwości bólowych głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, korzystała w pełni z życia rodzinnego, wykonywała pracę dyspozytora medycznego, a wskutek przedmiotowego zdarzenia odczuwa lęk przed jazdą samochodem i sporadycznie bóle i zawroty głowy, na której pozostała blizna po szytej ranie, nie jest kwota wygórowaną a wręcz stosowną do doznanej przez stronę powodową krzywdy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej wskazanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki H. S. kwotę 5.100,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.10.2019 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie tj. w zakresie odsetek od żądania głównego, Sąd powództwo oddalił. Należy wskazać, iż art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 kc, umożliwia zasądzenie odsetek od dnia wyrokowania. Pomimo, iż faktycznie roszczenie zostało zgłoszone pozwanemu w trakcie postępowania przedsądowego, za określonym terminem, jednakże stan powódki oraz następstwa tego zdarzenia, zostały dopiero dokładnie określone na podstawie opinii biegłych w przedmiotowej sprawie, wydanych na etapie postępowania sądowego. Stąd, w przedmiotowej sprawie, Sąd oceniał stan powódki i należne jej zadośćuczynienie, biorąc pod uwagę skutki przedmiotowego zdarzenia określone na datę orzeczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2017.1797-zm.) obciążając kosztami procesu w całości stronę pozwaną, bowiem oddalenie powództwa dotyczyło nieznaczej części żądania strony powodowej.

W punkcie IV wyroku postanowiono w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 785 z późn. zm), obciążając brakującymi kosztami opinii biegłych sądowych w całości stronę pozwaną.